

Laura
Kneidl

Ne!
Veszíts
el!

Dream
válogatás

A lány retteg a szerelemtől. De attól még inkább, hogy elveszíti a fiút...

Sage egész életében Lucával volt a legboldogabb. A fiú megmutatta neki, mit jelent megbízni valakiben. Mit jelent élni. És hogy mit jelent szeretni. De Sage sötét múltja utolérte őket – és tönkretette a boldogságukat. Sage viszont képtelen elfelejteni Lucát, pedig tényleg megtesz minden tőle telhetőt. Csakhogy minden erőfeszítése ellenére sem tud változtatni a tényen, hogy Luca nélkül minden egyes nap olyan, mintha a lelkének egy darabja hiányozna. De egyszer csak a fiú ott áll az ajtaja előtt, és arra kéri, menjen vissza hozzá.

Luca soha nem akarta elkötelezni magát egyetlen nő mellett, inkább élvezte a szabadságot. Viszont amikor az életében felbukkant Sage, akkor a lány megváltoztatta korábbi elképzeléseit. De utolérte őket a múltjuk, és tönkretett mindent.

Vajon létezik-e számukra második esély úgy, hogy oly sok minden próbál az útjukba állni?

LAURA KNEIDL

regényeket ír a mindennapi életről, kihívásokról, fantasztikus világokról és a szerelemről. 1990-ben született Erlangenben, és Stuttgartban tanult informatikus könyvtárosnak. Kedvenc könyveitől inspirálva kezdte megírni első regényét.

Hosszas skóciai tartózkodása után a szerző most Lipcsében él, ahol a lakása egy könyvtárra emlékeztet.

Tudj meg többet a trilógiáról:

www.laura-kneidl.de

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Hatalmas elvárásaim voltak, és nem csalódtam. Vannak könyvek, amelyek még akkor sem hagynak nyugodni, amikor éppen nem tudod olvasni. Mi a következő lépés? Mi lesz a főszereplőkkel? Minden jól végződik, és lehet-e happy end? A Ne! Veszíts el! is épp ilyen. Alig vártam, hogy megtudjam, mi lesz a kérdéseimre a válasz!” **Amazon**

„Mély szívfájdalom, egy felkavaró szerelem és végtelen mennyiségű kétség. Mi mást is kívánhatnál? Igazi első osztályú könyv.” **Foxy Books**

„Ez egy nagyon jól sikerült folytatás, mely igazán méltó befejezése az első résznek. Remélem, hogy Laura Kneidl hamarosan új, nagyszerű könyvekkel örvendezteti meg az olvasóit!” **Goodreads**

„Mi lett volna, ha...? Ebben a csodás könyvben ez nem csak elméleti kérdés. De vajon lehet-e jó vége az újramezdésnek?” **Thalia**

Laura Kneidl

Ne!
Veszíts
el!

— részlet —

1 fejezet

Csak bámultam az összekarmolt ajtót, amelyről már lepattogzott a lakk, és képtelen voltam rávenni magam, hogy elfordítsam a kulcsot. Hogy történhetett ez? Pár órával ezelőtt olyan boldog voltam, mint még soha, most meg itt állok. Egyedül. Kétségek között. Megtörtén. Egy lepukkant motel folyosóján, ahol a falakról leperereg a vakolat. Kicsit távolabb ez előbb egy kutya vonítani kezdett, de a panaszos hangra csak az volt a válasz, hogy valaki még jobban feltekerte a hangerőt a tévén. Annyira, hogy már tisztán értettem minden szót, mintha én is ott ülnék a készülék előtt.

Boldog karácsonyt, Sage!

Megint éreztem, hogy könnyek szöknek a szemembe, de ezúttal nem hagytam. Elegem volt már a sok sírásból. Kész csoda, hogy a testemben volt még egyáltalán folyadék. Az úton Brinsonból Melview-ig többször is félre kellett állnom a furgonnal, mert nem láttam semmit a könnyeimtől, és annyira rázott a zokogás, hogy képtelen voltam normálisan kormányozni. És minden egyes alkalommal, amikor megálltam, az járt a fejemben, hogy megfordulok, visszamegyek Lucashoz, és bocsánatot kérek tőle. De a jeges tekintete és az utolsó szavai úgy égették az agyamat és a szívemet, mint valami sav. *Takarodj!*

Nem akart látni. Soha többé. Szívesen hittem volna, hogy csak a sértett büszkesége mondatra ezt vele. De szerintem örült, hogy megszabadulhat tőlem, miután kiderült, hogy hazudtam neki. És most valószínűleg az általa annyira utált

klubok valamelyikében próbál egyszer és mindenkorra véget vetni mindannak, ami köztünk volt.

Ahogy elképzeltem, hogy a keze ebben a pillanatban talán egy másik lány testét simogatja, kis híján elhánytam magam. Úgyhogy rögtön el is fordítottam a kulcsot a zárban, hogy ha kell, még időben beérjek a fürdőszobába.

Amint beléptem, áporodott cigarettafüst meg valami kínai kaja szaga csapta meg az orromat. *Király!* Próbáltam a számon át venni a levegőt. A szobában még el volt húzva a függöny, úgyhogy tapogatózni kezdtem a villanykapcsoló után. A tapéta anyaga durva volt, és ragadós az ujjbegyeim alatt. Megtaláltam a kapcsolót. A mennyezeten a lámpa villogva életre kelt, és egy igencsak sivár szoba látványa tárult elélem. Alig volt több hely benne, mint a furgonomban. Az okádék zöld takarós ággyal szemben egy ütött-kopott komód állt, amely úgy nézett ki, mintha mindjárt összerogy-na a régi, képcsöves tévé súlya alatt. A szőnyegpadlóba kicsi, barna bigyók voltak beleragadva, amik gyanúsán egérszarra hasonlítottak.

Borzalmas volt. És most már képtelen voltam visszatartani a könnyeimet. Megint feltört belőlem a sírás, ahogy imbolyogva beléptem a szobába. Amikor öt hónappal ezelőtt megérkeztem Meview-ba, és nem volt fedél a fejem felett, sőt a számlámon sem volt egy fillér sem, az valami hihetetlen jó érzés volt. Szabad voltam. Tiszta lappal indítottam, ott volt a kezemben a lehetőség, hogy a saját kívánságom és elképze-lésem szerint formáljam a jövőmet. Erre tessék! Megint itt állok a semmi közepén, de most ez az üresség még magányos és nyomasztó is.

Becsuktam az ajtót, és beakasztottam a zárat. Persze ha valaki nagyon be akarna jönni, ez nemigen tartaná vissza. Sőt, valószínűleg ezeket a kartonfalakat is el lehetne intézni egy jó erős rúgással. De túl elgyötört voltam ahhoz, hogy még

azon a nyálas alakon is aggódjak, aki ott ült a motel bejárata mellett. Alan viszont biztos nem találhatott rám itt, és ez volt a lényeg. Kézpénzzel fizettem, és a recepción nem is az igazi nevemet adtam meg. Márpedig ez nem olyan hely, ahol sokat kérdezősködnének.

Ledobtam a hátizsákomat a földre, és odatámolyogtam az ágyhoz. Nem vagyok éppenséggel nagydarab, de az öreg matrac alatt az ágyrugók hangosan nyekeregtek, amíg bebújtam a takaró alá, és összegömbölyödtem. Nem foglalkoztam vele, hogy porszaga van a lepedőnek, csak élveztem a rám boruló sötétséget, amely eltüntette a szemem elől a külvilágot. Az érzéseimet viszont nem lehetett ilyen könnyen kikapcsolni.

Valószínűleg aggódnom kellett volna Alan miatt, hogy beváltja a fenyegetését, és akár erőszakkal is visszavisz Maine-be. De nem bírtam másra gondolni, csak Lucasra, arra a ridegségre a szemében, amikor azt mondtam neki, hogy az együtt töltött éjszakánk után nem éreztem mást, csak undort. De hát mit vártam? Elhitettem vele, hogy megbántam, hogy vele voltam. Hogy tehettem ezt?

Megint rázott a zokogás. Összeszorítottam az ajkamat, hogy a torkomból feltörő sírás hangjait tompítsam egy kicsit, de hiába. A könnyek megállíthatatlanul csorogtak végig az arcomon. Az egész testem rázkódott, és addig sírtam, míg eldugult az orrom. Megfájdult már a hasam is attól, hogy kapkodva vettem a levegőt. A takaró alatt dohos meleg volt, és a hangok, amiket kiadtam, furcsán felerősödtek. Olyannyira, hogy alig hallottam meg a mobilom csörgését. Valahol a táskámban volt.

Gyorsan ledobtam magamról a takarót, és odanyúltam a hátizsákért. Sikerült is magamhoz húzni. Fátyolos szemmel előhalásztam belőle a telefont, de pont akkor elnémult. A szívem vadul kalapált, és egész lényem azt kívánta, hogy bárcsak Lucas lenne az, aki azért próbált elérni, hogy helyrehozzuk

a dolgot kettőnk között. De nem Lucas neve jelent meg a kijelzőn, hanem Aprilé.

Megint a fejemre húztam a takarót, a mobil még mindig ott volt a kezemben. A kijelző erős fénye szinte elvakított. Hunyorogva, még mielőtt felfogtam volna, hogy mit csinálok, megkerestem a névjegyzékben Lucast. Az ujjam ott remegett a zöld kis telefonikon felett. Csak egy parányi mozdulat, egyetlen böké, ennyi választott el tőle. Jó, de mit mondjak neki? Meghallgatna egyáltalán? Valószínűleg nem. Azok után, amiket a fejéhez vágtam, mondjuk, érthető is.

De még mielőtt dönthettem volna, újra megszólalt a mobil. Megint April hívott.

Nem álltam még készen a kérdéseire meg a szemrehányásaira, amiket valószínűleg rám zúdítana, hiszen pontosan az történt, amit nagyon nem akart. Lucas és köztem nem működött a dolog, neki pedig most választania kell. Úgy hullott ki a kezemből a készülék, mintha megégette volna az ujjamat. Az arcomat a kezembe temettem. Nemcsak Lucast veszítettem el, hanem Aprilt is. Ez már túl sok volt.

Fogalmam sincs, mennyi ideig feküdtem a takaró alatt, és hogy közben hányszor csengett a telefonom, de aztán valahogy csak sikerült elaludnom. Persze nem aludtam valami jól. Rémálmok gyötörtek. Aztán megint csipogott a telefon, és ez teljesen visszarántott a valóságba. Alig láttam valamit, a könnyektől teljesen összeragadt a szempillám.

Lucas.

Még soha nem hatott rám néhány betű ilyen erővel. Gyorsan felültem, próbáltam kipislogni az álmot a szememből, hogy fogadjam a hívást, de amikor megint ránéztem a kijelzőre, a remény rögtön elhalt, és mint egy lelőtt madár, élettelenül zuhant az égből a lábam elé.

Nora.

Ő az. Hogy merészel ez a szemét ezek után felhívni? Mert az tuti, hogy tudja, mekkora kárt okozott már eddig is. Ennyi nem elég? Vagy neki az kell a boldogságához, hogy minden életerőtől megfosszon? Nem kellett volna fogadnom a hívást. Sőt, a számot is le kellett volna tiltani. De mivel tudott Lucasról, sőt tudta a címét is, nem hagyhattam figyelmen kívül. Az egész testem összerándult, és bár az ösztöneim azt súgták, ne tegyem, fogadtam a hívást.

– Mit akarsz? – sziszegtem a telefonba.

Egy pillanatig csend volt.

– Én csak... hát, én csak boldog karácsonyt akartam kívánni – dadogta Nora bizonytalanul.

Annyira meglepődtem, hogy az ő hangját hallom, hogy hirtelen egy szót sem bírtam kinyögni. Meg voltam győződve róla, hogy Alan hív Nora telefonjáról. Arra nem is számítottam, hogy tényleg a húgom lesz az.

– Jaj, ne haragudj! – nyögtem ki nagy nehezen. – Neked is boldog karácsonyt! Csak épp most ébredtem.

– Ja, tényleg. Bocs! Mindig elfelejttem ezt a hülye időeltolódást. – De nem hangzott úgy, mintha tényleg sajnálná. – Csak annyira unatkozom. Azt várom, hogy anyu és apu felkeljenek végre, hogy kibonthassam az ajándékokat.

Anyu és apu. Apu. Apu. Apu. Apu. Végigfutott a hátamon a hideg, mert megint rám tört a félelem. A félelem Alantól. Amit a szomorúság a Lucasszal való szakításom miatt teljesen elnyomott. De most újra a felszínre tört. Jól értettem, amit Nora mondott?

– Hogyhogy, Alan és anya alszanak még?

– Igen – vakkantotta türelmetlenül. – Épp ezt mondtam, nem?

– De, de – nevettem idegesen, és a homlokomat dörgöltem. Szóval akkor Alan *nem* indult el ide. A feszültség és az aggodás egy pillanat alatt lehullott rólam. Ugyanakkor már

éreztem is, hogy valami szörnyű fejfájás van kialakulóban a halántékom mögött. – Figyu, az ajándékaim időben odaértetek? – kérdeztem Norát, hogy gyorsan másra tereljem a szót, nehogy észrevegye a megkönnyebbülést a hangomban.

– Ja, itt vannak a fa alatt.

– Remek. Attól féltem, hogy nem adtam fel őket időben.

Csak a hét elején jutottam el velük a postára – persze a feladó címét nem írtam rá a csomagra. Norának vettem egy kivi madaras jegyzetfüzetet, anyának az egyik új nyakláncot küldtem el, és hogy ne keltsen gyanút, Alannek meg egy olcsó arcszeszt.

– Úgy sajnálom, hogy nem vagy itt velünk! – mondta Nora.

– Igen, én is – feleltem, és némi döbbenettel eszméltem rá, hogy ez nem is teljesen hazugság. Ha Maine-be mentem volna, és nem kísértem volna el Lucast Brinsonba, talán még most is együtt lennénk. Akkor persze néhány napra el kellett volna viselnem Alant, de utána visszatérhettem volna az új életembe.

Egy nagy fenét térbettél volna! Ha megint el kellett volna viselnem Alan közelségét úgy, hogy most már tudom, milyen könnyű is tud lenni az élet nélküle, bele is döglöttem volna. És Lucasszal szemben sem lett volna tisztességes. Ennél ő jobbat érdemel. Egy olyan nőt, aki nem cipel magával ilyen nehéz terhet, és aki teljesen őszinte tud lenni hozzá. Márpedig, amíg Alan van, és sakkban tud engem tartani Norával, az egész olyan lenne Lucasszal, mintha lenne egy nem kíváncsú harmadik személy is a kapcsolatunkban, akiről őt elfelejtették tájékoztatni. És minden egyes nap, amely úgy telne el közöttünk, hogy nem beszélek neki róla, csak egy újabb hazugság lenne.

– Most le kell tennem – mondta Nora hirtelen. – Anyu és apu felkeltek. Később majd ők is biztos hívnak. Üdvözlöm

Lucast. – És már le is tette, mielőtt még elbúcsúzhattam volna tőle, vagy felvilágosíthattam volna arról, hogy Lucasszal mi a helyzet.

Teljesen ki voltam készülve, és még mindig ott csengett a fülemben az a szó: „apu”. Csak bámultam a mobil kijelzőjét, amin az állt, hogy három perc húsz másodpercig tartott a beszélgetés Norával. Addig bámultam a számokat, míg a kijelző elsötétült. A lelkem egy része tudta, hogy megkönnyebbülést kellene éreznem, hogy Alan nincs úton idefelé, de egy másik részem elképesztő dühös volt rá. Az egész helyzetre. De leginkább saját magamra. Hogy lehettem olyan hülye, hogy azt hittem, tényleg eljön Brinsonba utánam? Csak blöffölt. Még jó! Hogy a fenébe nem jöttem rá erre előbb?

Anyát meg Norát az életben nem hagyná egyedül az ünnepek alatt. Egész újévig otthon marad. A hosszú évek alatt, végig, amíg olyan lekezelően és basáskodva bánt velem, soha egyetlenegyszer sem vesztette el a fejét. Mindvégig megőrizte az önuralmát. Mindig is pontosan tudta, mit csinál, és megtett mindent annak érdekében, hogy a mi kis titkunk valóban titok is maradjon. A vér szerinti lányát egyedül hagyni karácsonykor csak azért, hogy a nagykorú mostohalányát meglátogassa? Nem, az nem lett volna helyénvaló. Erre előbb is gondolhattam volna, csak hát teljesen elvakított a félelem.

Erősen megmarkoltam a telefonomat. Legszívesebben a falhoz vágtam volna, de ebben a pillanatban ez volt az egyetlen kapocs Lucashoz. Végighúztam az ujjam a kijelzőn, és a névjegyzékbe akartam menni, hogy megnyissam a kontaktot, de akkor észrevettem a kis piros jelet a zöld telefonkagyló felett. Tizenhét nem fogadott hívás késő éjjel. A legtöbb Ápriltől jött, de Megan is próbálkozott párszor. A nem fogadott hívásokról ott sorakoztak az olvasatlan sms-ek.

Felhívtam az üzenetrögzítőt.

– Szia, Sage! – hallottam Ápril hangját. – Hívj fel!

Aztán jött egy csipogás, és megszólalt a második hang-
üzenet is, amely csak pár perccel később érkezett.

– Úgy látszik, nem Lucas az egyetlen, aki nem akar be-
szélni velem. Fogalmam sincs, hogy mi történt köztetek, de
nagyon szeretném megérteni. Mi van veled? Hívj vissza!
Kérlek!

Csipogás.

Következő üzenet.

– Megint én vagyok, April. Az imént telefonáltam a la-
kásunkra, és most vagy nem akarod felvenni, vagy már ki-
költöztél. Nem hiszem el, hogy Lucas képes volt kidobni.
Ha már elmentél, nagyon remélem, hogy nem a furgonban
alszol. Ahhoz túl hideg van. Aaron Melview-ban maradt az
ünnepekre, de a lakótársai hazamentek. Szóval ha kell egy
hely, őt felhívhatod. Azt hiszem, már megadtam neked a szá-
mát. Ha nem, akkor jelentkezz! Mármost akkor is jelentkezz,
ha megvan a száma!

Csipogás.

– Oké, ha nem akarsz beszélni velem, megértem. De leg-
alább annyit hadd tudjak, hogy jól vagy-e. Komolyan aggó-
dom!

April hangjában minden egyes hívás után jobban érződött
a kétségbeesés. És már bántam, hogy egyszer sem vettem fel.
Ő nem tett semmi rosszat, és nem azt érdemelte, hogy ilyen
fejfájást okozzak neki.

Megint jött a csipogás. Már épp ki akartam nyomni, hogy
felhívjam Aprilt, amikor egy mélyebb férfihangot hallottam.

– Helló, Sage!

Lucas.

Abban a pillanatban eleredtek a könnyeim. Nem számí-
tottam rá, hogy itt és most hallani fogom a hangját. Vissza-
tartottam a lélegzetemet, nehogy egyetlen szóról is lemarad-
jak.

– Remélem, épségben visszaértél Melview-ba. April még nem hallott felőled, és Megan is szólt, hogy nem válaszolsz a hívásaira. Mindketten nagyon aggódnak érted, szóval hívd fel őket.

Mindketten nagyon aggódnak érted. Megan és April. De ő nem. Tudtam, hogy önző vagyok, de azt akartam, hogy ő is ugyanúgy aggódjon. Nem akartam, hogy mindegy legyen neki.

Persze nem kellett volna, de azért lejátszottam az üzenetet másodszor, harmadszor és negyedszer is, csak hogy halljam a hangját. A szívem tisztára görcsbe rándult, már most annyira hiányzott. Kimerülten dőltem neki az ágy háttámlájának, és biztos, ami biztos, még ötödször is lejátszottam az üzenetét. És csak amikor megint meghallottam a „Helló, Sage”-et, akkor léptem ki a rögzítőből.

Eredetileg Aprilt akartam hívni, aki még Lucast is képes volt rávenni, hogy felhívjon, de az ujjam szinte magától Megan nevét kereste elő. Hiába. A szokás hatalma.

Az első csengetés után felvette.

– Sage, baszki! – üvöltött bele Megan olyan hangosan, hogy a nyakamat is behúztam. – Hol a francba mászkálsz? Jól vagy? Könyörgök, mondd, hogy nem valami kórházban fekszel ripityára törött csontokkal! Menjek el Nevadába?

A hangjában egyformán érződött a harag és az aggodalom.

– Nem, nem kell idejönnöd, jól vagyok – nyugtattam meg rögtön, habár annak azért örültem volna, ha találkozhatunk. – Bocs, hogy nem jelentkeztem előbb, csak tudod, kellett egy kis idő, hogy összeszedjen magam.

– Egy sms is elég lett volna.

– Oké, igazad van – sóhajtottam. – Önző dolog volt tőlem.

– A kurva élet! – Csak nagyon ritkán ütött meg ilyen komoly hangnemet. Engem meg egyre jobban furdalt a lelkiismeret a szavaiból áradó szemrehányás hallatán.

– Tényleg bocs! – mondtam megint, aztán pár másodpercnyi szünet következett.

– Hol vagy? – kérdezte Megan ismét.

– Egy melview-i motelban. Azt akarta, hogy költözzek ki.

– Lucas?

– Aha.

– A seggfej! – horkant fel Megan. – Odamenjek, és beverjem a pofáját?

Máskor biztos jól röhögtem volna, ha csak elképzelem, hogy Megan megjelenik, és jól összeveri Lucast, de ma csak még jobban elszomorodtam tőle. Nagyot nyeltem, és lehunytam a szemem.

Takarodj!

Nem akartam róla beszélni, közben meg semmi másra nem tudtam gondolni. Ráadásul most már kezdett elegendő lenni abból, hogy így érzem magam. Ki gondolta volna, hogy a szerelem tényleg fizikai fájdalmat is okozhat?

– Beszélhetnénk esetleg valami másról?

Megan nagyot sóhajtott. Szinte éreztem, hogy mennyire próbál segíteni. Az ő szakításai után én is mindig ugyanígy voltam. Csakhogy ő képes volt óráig dumálni a fájdalomáról, sőt az egész világgal megosztotta az érzelmeit, én viszont inkább el akartam fojtani magamban az érzéseket, és egyedül akartam megbirkózni velük.

– Felőlem – mondta végül némi habozás után. – De egy dolgot azért árulj el!

Bólintottam. Ennyivel végül is tartozom neki.

– Oké.

Nagy levegőt vett.

– Bántott? Vagy olyasmire kényszerített, amit nem akartál? Mert ha igen, akkor...

– Nem, dehogyis! – bukott ki belőlem. Persze értettem, hogy miért kérdezi, hiszen tudott a félelmeimről, meg hogy Lucasszal szemben milyen gyanakvó voltam, de ilyen undorító dolgot ő soha nem tett volna. – Nem, csak... ehhez semmi köze az egésznek. – Annyi meggyőződést vittem a hangomba, amennyit csak lehetett. – Egyáltalán semmi. Lucas tényleg nagyon rendes volt.

– Hát, ha te mondd... – mondta Megan kételkedve.

– Csak kell még egy kis idő – nyugtattam meg, és reméltem, hogy hallotta, hogy komolyan gondolom. – De most inkább beszéljünk valami másról. Milyen eddig a karácsony?

Megan hangosan felnyögött.

– Hadd fogalmazzak így: sokért nem adnám, ha most én is egyedül lehetnék egy motelban.

– Annyira rossz?

– Annyira. A rokonok csak tegnap érkeztek, de már most azon agyalok, hogy tizenkilenc évesen túl öreg vagyok-e ahhoz, hogy valaki örökbe fogadjon. Főleg a nagybátyám megy az idegeimre. A feleségével jött, meg a tökéletes kis mostohalánykájával, akinek tökéletes szőke haja van, tökéletes a mosolya, és a nyáron tökéletesen felvették a Brownra. Minden tanár odavan érte, és persze még az első barátjával jár, akivel a gimiben jöttek össze, aki szintúgy a Brownon tanul, és nagyon valószínű, hogy újévkor egy gyűrűvel lepi meg. – Megan itt öklendező hangot hallatott. – Érted, Melanie így, Melanie úgy. Melanie annyira tyű meg annyira fű. A szüleim már tutira azt tervezik, hogy elrabolják ezt a Melanie-t, és engem adnak oda a nagybátyámnak. Akkor nekik is végre olyan kislányuk lenne, amilyenre mindig is vágytak.

Az, hogy Megan így rivalizál Melanie-val, nem volt újdonság. Azóta ez a lemez ment náluk, amióta tizenöt évesen

elhatározta, hogy márpedig ő minden konvenció ellen lázadni fog, és a szülei tiltása ellenére rögtön be is rakatott egy piercinget az orrába, befestette a haját, és hazavitte az első barátnőjét.

– Azért az túlzás. A szüleid téged soha nem cserélnének le. Szeretnek téged.

Megan bosszúsan nyögött egyet, közben hallottam, hogy lefelé megy a lépcsőn a kis műhelyébe.

– Persze, tudom. És pont ez a gond. Mert ha egyszerűen csak gyík konzervatívok lennének, és ezért kérdőjeleznék meg minden döntésemet, azt mondanám, oké. De ezek komolyan aggódnak a jövőm miatt.

– És te nem aggódsz?

– Nem. Miért kéne? Az aggodás nem jó semmire, marhára nem változtat semmin. Mert érted, az ember vagy a kezébe veszi a dolgokat, és megpróbál változtatni rajtuk, vagy hagyja a fenébe az egészet, és megtanul együtt élni velük. Attól, hogy aggódunk, még nem lesz jobb semmi.

2. fejezet

Megan szavai még akkor is ott visszhangoztak a fejemben, amikor két nappal később először kivettem a lábam a motelszobából, és nem csak azért, hogy hozzak egy lejárt szavatosságú csokit az automatából. *Attól, hogy aggódunk, még nem lesz jobb semmi.* Igaza volt, és én is szívesen lettem volna olyan csaj, mint Megan, aki egy ilyen helyzetben rögtön talpra áll, és emelt fővel kísétál a nagyvilágba. De az ünnepek alatt én még az ágyból is képtelen voltam kikelni. Az Alantól való félelem, a Lucas miatti gyász meg a vágy, hogy viszontláthassam, annyira kikészített, hogy még a tusolásra se bírtam gondolni. Rémülten, a pánikrohamok szélén egyensúlyozva, könnyek közt forgolódtam az ágyban, és azon agyaltam, hogy most akkor hogyan tovább. Megint egyedül voltam. És még mindig nem volt fedél a fejem felett. Ugyan most valamivel több pénzem volt, mint a nyáron, amikor megérkeztem Nevadába, de az utolsó filléremet is odaadtam volna azért, hogy Lucast visszakaphassam. Még nem régóta ismertük egymást, de most, hogy már tudtam, milyen gyönyörű az, amikor olyasvalaki áll mellettem, aki több pusztá barátnál, el sem tudtam képzelni, hogyan fogom bírni a hétköznapiakat. De attól még muszáj lesz valahogy megküzdenem velük.

A recepció csaj azt mondta, hogy tíz percre a moteltól van egy internetkávézó. Hogy spóroljak a benzinnel, inkább gyalog indultam el, de azonnal meg is bántam. Hideg volt, és esett a hó, rólam mégis szakadt a víz a pániktól. Az utcán rengeteg ember járt, akik mind az ajándékaikat cserélték visz-

sza, kuponokat váltottak be, vagy a karácsonyra kapott pénzüket akarták elverni. Megigazítottam a táskám pántját, és meggyorsítottam a lépteimet, hogy minél előbb kikerüljem a járdán ácsorgó fiatalok egy csoportját.

Nem félek.

A félelem nem a valóság.

Aztán valahogy csak odaértem a kávézóhoz – szerencsére közben nem kaptam pánikrohamot, sőt, még könnyekben sem törtem ki csak azért, mert láttam valamit, ami Lucasra és az együtt töltött időre emlékeztetett. Az internetkávézó elég kicsi volt, egy keskeny épületben rendezték be egy butik és egy olcsó vegyesbolt között. Az ajtón egy tábla lógott, rajta szép kézírással az állt, hogy egy nagy latte macchiato és egy szelet torta mellé egy óra net jár ajándékba.

Ahogy beléptem, a benti melegtől kellemes bizsergés futott végig a hátamon. Megdörgöltem átfagyott kezemet, és körülnéztem. A kávézó sokkal modernebb volt, és nagyobb is, mint amilyennek odakintről látszott. A hátrafelé hosszan elnyúló belső térben a világos színek voltak túlsúlyban. Mindjárt a bejárat mellett volt néhány üres asztal konnektorokkal azoknak, akik a saját laptopjukkal jöttek. A jobb oldali falon egy pult állt tele sütikkel, mögötte a kassza, hátul pedig a számítógépes asztalok, bár a legtöbbször az első részben voltak, a saját gépükkel. Annyira rá voltak cuppanva a monitorokra, hogy egyáltalán nem is néztek rám, amikor elhaladtam előttük.

Ráhajoltam a pultra, és a barista barna haját bámultam, aki a hátsó polc előtt térdelt, és valamit rendezgetett.

– Bocsi! – próbálkoztam.

A fickó ijedten kapta fel a fejét, mintha nem is hallotta volna, hogy ott vagyok. Aztán hunyorogva nézett rám.

– Sage?

– Connor? – nevettem zavartan. – Nem is tudtam, hogy itt dolgozol.

Persze, honnan tudtam volna? Eddig egyetlenegyszer találkoztunk, mármint az előadásokon kívül, a félévközi vizsga után a menzán, és akkor is inkább Aaron beszélgetett velem. Én ugyanis épp azzal voltam elfoglalva, hogy ne nyögjek fel a gyönyörtől, ahogy Lucas titokban a nyakamat masszírozta.

– Ja, pár hete. Tudod, aki el akar költözni otthonról, annak kell a lóvé – mondta, majd félrebillentette a fejét, és feltolta a szemüveget az orrán. – És veled minden oké? Csak mert nem nézel ki valami jól.

Pontosan tudtam, mire céloz, hiszen én is láttam magam a háta mögötti tükörben. És noha most már két teljes órája nem bőgtem, attól még a szemem és körülötte a bőr rendszeren fel volt duzzadva. Az orrom is piros volt a sok fújástól, és hiába volt általában nagyon is tiszta a bőröm, most azért egy-két pattanás is megjelent az államon. Ezt valószínűleg annak a poros párnának meg a takarónak köszönhettem, amelyek között az utóbbi napokat töltöttem.

– Ja, beteg voltam – hazudtam, és gyorsan másra tereltem a szót. – Találtál már lakást?

A fejét csóválta.

– Á, egyedül nem tudom megfizetni. A legtöbb közös albi meg tele van. Jelentkeztem koleszba is, talán a szemeszter végén kiköltöznek páran, akkor lesz helyem.

A legtöbben Connor szavait félreérthetetlen célzásnak vették volna: nincs annyi pénze, hogy egyedül kivegyen egy lakást. Nekem sincs annyi pénzem, hogy egyedül kivegyek egy lakást. De attól, hogy egy jó ideje már nem pánikoltam a társaságában, még korántsem akartam összeköltözni vele.

– Én is épp lakást keresek.

– Elköltöazol Ápriltől meg Lucastól? – kérdezte Connor a pultra könyökölve.

Bólintottam.

– Tudod, ott a nappaliban alszom, és azért az hosszú távon nem megoldás.

– Ja, értem – ráncolta a homlokát. – Erről jut eszembe... nem úgy volt, hogy Brinsonba mész? Azt hittem, hogy April családjával töltöd az ünnepeket.

Kérdőn felhúztam a szemöldökömet.

– Te honnan tudsz erről?

– Aaron mondta.

– Értem – motyogtam. Nem különösebben örültem neki, hogy Connor ennyire képből van a dolgaimat illetően. De végül is nem tilthattam meg Aprilnek, hogy a barátaival rólam beszéljen. Viszont úgy tűnt, Connor azt még nem tudja, hogy szakítottunk Lucasszal. Azt most nem bírnám ki, ha nekiállna erről faggatni. Hiszen még Megannel sem beszélgettem erről.

– Ja, csak én előbb jöttem vissza, hogy tudjak lakásokat nézegetni.

– Akkor nem is tartalak fel – mutatott Connor az itallapra, ami a feje felett lógott a falon. – Mit hozhatok?

Végigolvastam a kínálatot. Rohadt drága volt minden, biztos a kávézó első felében tanyázó hipszterek miatt. Amúgy meg valószínű, hogy manapság már elég nehéz egy internet-kávézó fenntartása.

– Legyen mondjuk egy forró csoki, és két óra net.

– Az italt mindjárt hozom. A netet utólag számoljuk el. Csak gyere vissza a pulthoz, amikor végeztél.

A forró csokit ki is fizettem, Connor pedig megadta a belépési adatokat az egyik asztali géphez a hátsó részben. Aztán a tálcámmal odamentem, és levettem a kabátomat.

Mivel a Connorral folytatott beszélgetés eléggé nyugtalanított, gyorsan neki is láttam a lakáskeresésnek. Megnéztem az e-mailjeimet, és négy válasz is érkezett olyan helyekről, ahova még karácsony előtt írtam.

Kedves Sage!

Köszö az érdeklődésedet az albérlet iránt. Sajnos a szobát időközben már kiadtuk másnak. Sok sikert kívánunk a további keresgéléshez, és boldog karácsonyt!

Üdv,

Nadine

A francba! Töröltem a levelet, és már nyitottam is a következőt. Sajnos abban is nagyjából ugyanez a szöveg volt, és a harmadik is lepatintott. Eddig sem nagyon bíztam a dolgot sikerében, de ezek után már úgy tűnt, minden remény elveszett. Úgyhogy megnéztem a negyedik e-mailt is, hogy gyorsan túllegyek rajta.

Szia, Sage!

Klassz, hogy jelentkezél! Nagyon örültem az e-mailed-nek, és csúcs, hogy ékszereket árulsz az Etsyn. Szerintem tök jól kijönnének egymással. Ha még mindig szobát keresel, jelentkezz az ünnepek után. Szívesen megismernélek.

Üdv,

Olivia

Olivia levele volt az első, amin napok óta először végre elmosolyodtam – de aztán egy pillanattal később le is fagyott az arcomról mosoly, mert azon kaptam magam, hogy legszívesebben azonnal megosztanám a jó hírt Lucasszal. Valószínűleg ő is örült volna, de lehet, hogy csak azért, mert így biztos lehet benne, hogy többet nem fogok a kanapéján aludni.

Újra megnéztem Olivia hirdetését, amelyben lakótársat keresett, és megnéztem a képeket a lakásról, ami a kampusztól csak néhány utcányira volt. Olivia teljesen új csapatot akart, és két első vagy második szemeszteres lányt keresett. Gyorsan válaszoltam neki, és megadtam a számomat is, hogy

tudjunk időpontot egyeztetni. Aztán a biztonság kedvéért még végignézttem lakáshirdetéseket. Nem akartam egy lapra feltenni mindent, főleg úgy, hogy ennyire nehéz albérletet találni, ahogy azt már Connor is említette.

Aztán beléptem az Etsybe, végignézttem az összes megrendelést, ami az utóbbi napokban jött. Persze megcsinálni nem tudtam őket, mert a legtöbb holmim, többek közt a szerszámaim és az alapanyagok még mindig Lucas lakásán voltak, mert nem bírtam rávenni magam, hogy elhozzam őket. De azért nem ártott átnézni, hogy milyen megkeresések jöttek. Talán megkérhetném Aprilt, hogy hozza el a cuccomat a motelba, amint visszajön Brinsonból. *Ja, ha majd rá tudod végre venni magad, hogy felhívod, te gyáva féreg!*

Mondtam Megannek, hogy szóljon neki, hogy jól vagyok. De egyelőre nem bírtam összeszedni a bátorságomat, hogy felhívjam, mert mi van, ha olyasmiket mond Lucasról, amit nem akarok hallani. Vagy ha azt mondja, hogy vége a barátságunknak is, mert ő kerek perec megmondta előre, hogy Lucas pártjára fog állni, ha a dolog úgy alakul. Persze az, hogy nem hívom fel, ezen semmit sem változtat, de így legalább egy darabig még megmarad az az illúzióm, hogy Melview-ban van egy barátnőm.

Miután végignézttem az összes e-mailt, visszaigazolást és albérlethirdetést, valószínűleg az lett volna a legokosabb, ha rögtön kijelentkezem, hogy ne kelljen olyan sokat fizetnem a netezésért. De mivel már napok óta nem használtam az agyamat, és csak a szívemmel gondolkodtam, beírtam Lucas Instagram-címét a keresőbe. Az utolsó kép, amit feltöltött, karácsony reggelén készült. Villózó karácsonyi süveg volt a fején, egyik karját April vállára tette, az arcán kaján vigyor.

A gyomrom egyből görcsbe rándult. Nem tudom, hogy a vágtyól, a csalódottságtól vagy a dühtől. Hogy a fenébe lehet ilyen boldog? Hiszen ez a fotó nem egészen huszonnégy

órával a szakításunk után készült, amikor én egy nyomorult motelban épp a szememet bögtém ki. Ő meg vidáman bontogatja az ajándékokat a családjával? Rákattintottam a képre, és elolvastam alatta a szöveget: *Kellemes karácsonyi ünnepeket és boldog új évet!* Mögötte meg egy sor emoji és hashtag. A következő képen nem Lucas volt, hanem az a könyv, amit utoljára olvasott. Mellette a szöveg: *Nagyon ajánlom (5/5)*.

Így szépen végigkattintgattam az egész profilját, képtelen voltam abbahagyni. A legtöbb kép hétköznapi pillanatokat örökített meg. Kétségbeesetten próbáltam visszatartani a könnyeimet. Éreztem, hogy nem lesz könnyű. De amikor eljutottam a születésnapjáig, és láttam, hogy kitörölte a közös képünket, már nem bírtam uralkodni magamon: feltört belőlem a zokogás. A szám elé kaptam a kezem, hogy meg ne hallja valaki, hogy sírok.

Lopva hátranéztem, de Connor szerencsére nem vett észre semmit. Mondjuk, nem is nagyon figyelt rám. Miután úgy-ahogy sikerült újra normálisan vennem a levegőt, folytattam Lucas profiljának nézegetését. Tudtam, hogy ezt nagyon gyorsan abba kéne hagynom, de képtelen voltam rá. Ahogy a képeit nézegettem, olyan érzés volt, mintha még nem vesztettem volna el teljesen. Szánalmas volt, de egyszerűen nem bírtam rávenni magam, hogy bezárjam az ablakot.

Végül egy jó régi képnél álltam meg, amit Lucas *Maradi csütörtök* felirattal posztolt. A képen ő volt fiatalabb kiadásban Joannel, és büszke mosollyal az arcukon egy nyomtatott papírt tartottak maguk előtt: *Joan Gibson – Esküvő- és rendezvényszervezés*. Alatta egy mobilszám meg egy link egy honlaphoz.

Az agyam egyből riadót fújt. Nyitottam egy másik fület, és beírtam a képen látható URL-címet. Az oldal gyorsan betöltött. Egyszerű volt, fehér és lila színek domináltak rajta, egyértelműen női célközönségnek készült. A kezdőlap

mellett, amelyen Joan fekete nadrágkosztümben pózolt, csak három menüpont látszott. *Rólam, Amit kínálok, Kapcsolat*. Ahogy rákattintottam a *Kapcsolatra*, egyből rájöttem, Alan hogyan derítette ki Lucas brinsoni címét. Hiszen az online kitölthető űrlap mellett meg volt adva Joan irodájának a címe is. És ő otthon dolgozott.

Hátradőltam a székben. Kicsit megkönnyebbültem, ugyanakkor sokkolt is a felismerés. Biztos Nora mesélt Alan-nak az Insta-profilról. Egyrészt örültem neki, hogy Alan így jutott el a lakcímhez, mert ez azt jelentette, hogy nem a rendőrségi kapcsolatait vetette latba azért, hogy rám találjon. Ugyanakkor undorító volt a gondolat, hogy Alan megnézte Lucas profilját, akit tutira gyűlöl, és közben végig az járt a fejében, hogy lefeküdtem vele. A rosszullét kerülgetett, úgyhogy gyorsan bezártam az oldalt, és töröltem az előzményeket. Hirtelen erős vágyat éreztem, hogy a lehető leggyorsabban beálljak a zuhany alá.

A gyengén csordogáló vízsugár, ami a zuhanyrózsából minden irányba fröcskölt, a legnagyobb jóindulattal is csak langyosnak volt mondható, de a téli hidegben tett gyalogtúráim után ez is jobb volt a semminél. És a tusolás abban is segített, hogy kiverjem a fejből azokat a képeket, hogy Alan ott ül a számítógépe előtt, és Lucas Insta-profiljában keresgél valamit az életéről meg rólam.

Megtörölköztem, és valami kényelmeset kaptam magamra, mert ma már nem állt szándékomban kidugni az orromat a motelből, pedig most, hogy sétáltam egyet a városban, valahogy még ótvarabbnak tűnt itt minden. Olyan volt, mintha a tudatalattim az itt töltött pár nap alatt elhitette volna velem, hogy nem is olyan borzalmas ez, csak azért, hogy el bírjam viselni, ha még maradnom kell egy ideig. De megint annyira kimerültem, hogy ezen most már nem bírtam aggódni.

Hullafáradtan zuhantam az ágyba, és kezembe vettem a telefonomat. Ápril közben megint hívott egyszer. Az utóbbi három napban legalább hússzor próbálkozott szegény. Tök-re szégyelltem magam, hogy ilyen sokáig hagytam szenvedni, de túlságosan féltem attól, hogy mit fog mondani. Viszont nem kerülhettem örökké, úgyhogy még mielőtt a kétségeim miatt megint elkezdtem volna túlagyalni a dolgot, visszahívtam.

Megannel ellentétben ő nem vette fel egyből. Csak csengett, csengett, és már épp ki akartam nyomni, amikor meghallottam a hangját.

– Sage? – kérdezte kétkedve.

És miután nem mondott semmi mást, halkan azt kérdeztem:

– Nem zavarok?

– Hülye vagy? Dehogyan! Épp kaját csinálok. De az még várhat. Hogy vagy?

Mivel magam sem tudtam, mi lenne a megfelelő válasz erre a kérdésre, inkább nem is foglalkoztam vele.

– Figyu, bocs, hogy csak most jelentkezem! Remélem, nem aggódtad halálra magad. Megan felhívott?

– Igen, de attól még nem lett sokkal jobb. – Egy pillanatra elhallgatott, aztán újra megkérdezte: – Jól vagy?

Kimásztam az ágyból; túl nyugtalan voltam ahhoz, hogy ezt a beszélgetést fekvé folytassam le. Odavánszorogtam a háromszögletű kis ablakhoz, ahonnan egy rumlis belső udvarra lehetett rálátni. Az a kutya, amelyiknek a hangos ugatását hallottam, amikor megérkeztem, most a hóban ugrált.

– Lehetne rosszabb is. – *Ha Alan idejött volna.*

Ápril megkönnyebbülten sóhajtott.

– Akkor jól van, ennek örülök.

Furcsamód valahogy ő kevésbé volt felháborodva, mint Megan.

– Elárulnád, hogy mi történt köztetek Lucasszal? Ő nem mond semmit, csak azt hajtogatja, hogy kérdezzetek téged, ha részletekre vagyok kíváncsi. Mit művelt már megint?

– Semmit. Ő nem művelt semmit – ráztam meg a fejem. – Csak az van, hogy... – Kicsit haboztam. Most mint mondjak neki? Az igazat nem mondhatom el anélkül, hogy Alant meg ne említeném. Újabb hazugsággal pedig már nem akartam előállni. – Szóval nem hiszem, hogy hosszú távon működhetne közöttünk a dolog, és...

És hiba volt ilyen közel engedni magamhoz.

Valószínűleg ez még igaz is volt, de képtelen voltam ki mondani ezeket a szavakat. És ha visszaforgathattam volna az idő kerekét, megint ugyanúgy csináltam volna mindent, legfeljebb Nora hívását nem fogadtam volna. Mert ha akkor nem vettem volna fel, hanem sütöm tovább a kis linzereimet, mindez meg sem történt volna, és legalább a karácsonyt Lucasszal tölthettem volna még. Lett volna még egy utolsó szép emlékem róla.

– Annyira sajnálom, hogy ilyen hülyén jött ki ez az egész!

– Én is – mondta April alig hallhatóan.

Megint könnyek szöktek a szemembe. Próbáltam gyors pislogással megállítani őket, nem akartam már megint bőgni, de a testem ezekben a napokban egyszerűen képtelen volt másképp kezelni az érzéseimet.

Nyeltem egy nagyot.

– Tudom, hogy előre figyelmeztettél, hogy ne kezdjek Lucasszal, meg hogy nem akarsz elveszíteni emiatt. És hogy mindenképpen az ő pártjára fogsz állni, ha a dolog balul sült el. Szóval...

– Ugyan már! Felejtsd el, ami mondtam! – vágott közbe April. – Hiszen meddig voltatok együtt? Egy egész hétig? Vagy kettőig? Ennél még a körömlakkom is tovább bírja, szóval ha nem borulsz ki minden egyes alkalommal, amikor

kiejtem a nevét a számon, akkor köztünk továbbra is minden oké.

– Ezt most komolyan mondod?

– Persze.

Ebben a pillanatban semmit nem kívántam jobban, mint hogy a Tahoe-tó eltűnjön, és ne válasszon el minket egymástól. Annyira szerettem volna Aprilt átölelni, meghívni egy nagy adag sushira, és elmondani neki, hogy ő a legjobb barát-nő, akit csak el tudok képzelni, annyira, hogy szerintem meg sem érdemlem. Ahogy Megant sem.

– Kiköltöztél már a lakásból? – kérdezte April. Hallottam, ahogy közben kihúz egy fiókot, utána meg az evőeszközök zörgését.

– Igen – nyeltem egy nagyot. – Nem bírtam ott maradni.

– Aaronnál vagy?

– Nem.

April hallgatott.

– Könnyörgöm, mondd, hogy nem a kocsiban alszol!

– Nem a kocsiban alszom.

– Ez most hazugság volt?

Mosolyogtam. Szinte pontosan ugyanígy hangzott az a beszélgetésünk is, amikor másodszor találkoztunk a kampuszon, és April véletlenül bekukkantott a furgonomba.

– Nem. Most nem. Egy motelban vagyok.

– Melyikben? – April elég bizalmatlan volt.

– Nem hazudok.

– Akkor mondd meg, melyik motelban vagy.

– Az Onho motelban – forgattam a szemem.

– Erre most gugliztál rá?

– Nincs is laptopom!

– Oké, ez igaz. De akkor is nyugodtabb lennék, ha Aaronnál... – hirtelen elhallgatott.

A háttérben lépések zaja hallatszott, majd egy mély hangon elmotyogott „helló”, amit bárhol és bármikor felismernék.

A szívverésem egyből felgyorsult, és az ajkamba haraptam, nehogy egy hangot is kiadjak. Nem akartam lemaradni semmiről, amit Lucas mond. Igaz, hogy hallottam azóta már a hangját az üzenetrögzítőn, de ahogy elképzeltem, hogy ebben a másodpercben ott áll April mellett, a pulzusom egyből az egekbe szökött.

– Kivel beszélsz? – kérdezte Lucas.

– Senkivel.

– Ja, csak úgy poénból tartod a füledhez a telefont?

– Igen, poénból.

Aztán csend. Szinte láttam magam előtt, ahogy kihívóan egymás szemébe néznek.

– Beszélni akarok vele.

A térdem remegni kezdett, és a levegő, amit eddig bent tartottam, hangoz zihálással hagyta el a tüdőmet.

– Nem – mondta April.

– Beszélnem kell vele – erősködött Lucas.

– Azt felejtsd el!

– Add ide a telefont! – mondta Lucas, majd hallottam, hogy dulakodni kezdenek.

– Sage, most le kell tennem! – mondta még gyorsan April, és mielőtt bármit kinyöghettem volna, megszakadt a vonal.

Dermedten tartottam a telefont a fülemhez még pár másodpercig, és próbáltam felfogni, hogy mi volt ez az egész. Lucas beszélni akart velem. Ő akart beszélni velem! Beszélni! Velem! Pedig én már azt hittem, hogy mindent elmondtunk egymásnak.

Beszélnem kell vele.

Eszerint még nem mindent.

3. fejezet

Tíz perce álltam az utcán Olivia háztömbje előtt. Túl korán érkeztem, de annyira elegem volt már a ragadós falakból meg abból a dohos szagból, hogy egy percig se bírtam tovább a motelban. Azóta, hogy két nappal ezelőtt beszéltem Aprillel, szinte ki sem dugtam az orrom a szobából. Úgy sem volt semmi dolgom. Ahhoz meg túl hideg volt, hogy a parkban üssem agyon az időt. És felváltva hol a Lucasszal folytatott utolsó beszélgetésem bántottam, hol meg Alantól rettegettem, szóval tiszta ideg voltam, és így nem akartam az utcákon mászkálni. Az egyetlen itteni barátnőm pedig még mindig Brinsonban volt, úgyhogy nem maradt más, néztem a béna tévéműsort a motelban.

Mélyen a zsebembe dugtam a kezem, majd alaposan körülnéztem, és átmentem az úton. Olivia csak jó negyedórával későbbre várt, de úgy gondoltam, jobb, ha előbb érkezem, mintsem hogy rajtakapjon, hogy itt kémkedek az utcán.

A ház, amelyben a lakás volt, egész ígéretesnek látszott. Kicsit régebbi épület volt, de nagyon jó állapotban. A homlokzatát valószínűleg nemrég restaurálták. Végignéztem a csengőgombokat, és remegő ujjal nyomtam meg azt, amelyiken az Olivia Sterman név állt. Olyan érzés volt, mintha első randira mennék, bár nekem olyan igazából nem is volt. Lucas és én soha nem jutottunk el erre a pontra. Persze, csináltunk közös programokat, de inkább csak mint barátok, mint például Halloweenkor. És soha nem volt olyan érzésem, hogy most a legjobb formámat kell hoznom előtte. Ez

viszont más volt, mert jóllehet, Olivíával nem randim volt, azért mindenképpen szerettem volna jó benyomást tenni rá.

A zár zümmögött, én pedig benyomtam az ajtót. A lépcsőházat karácsonyi gyertyák díszítették, és valami isteni fenyőillat áradt. Kigomboltam a kabátomat, és felmentem az első emeletre.

Olivia már az ajtóban várt. Az ajtófélfának támaszkodva mosolygott. Fekete haja egészen a csípőjéig ért, és a hideg ellenére csak egy egyszerű top volt rajta.

– Szóval akkor te vagy Sage, ugye? – nyújtotta a kezét.

– Igen.

Kezet ráztunk.

– Én pedig Olivia, de valószínűleg erre már magadtól is rájöttél – mondta, és intett, hogy menjek be a lakásba.

Levettem a kabátomat.

– Levegylem a cipőmet? – A cipőm talpáról leolvadt hó már egész kis pocsolává állt össze.

– Nem kell, elég, ha megtörlöd – mutatott egy rongyra.

Amíg a cipőmet szárítottam, körülnéztem az előszobában. A mennyezet jó magas volt, a falakon több méretes fénykép is lógott. Nem igazi emberek voltak rajtuk, mármint nem barátok vagy rokonok, hanem elmosódott alakok a természetben, mintha erdőben kóborló kísértetek lennének.

– Azt írtad, hogy az első szemesztert csinálod, ugye? – kérdezte Olivia.

Bólintottam.

– Te mit tanulsz?

Nem emlékeztem, hogy valaha is láttam volna Olivíát az egyetemen, de rengeteg hallgató fordul meg nap mint nap a kampuszon, úgyhogy ebben nem volt semmi különös.

– Ezt is, azt is. Még nem igazán döntöttem el. Vettem fel művészeti kurzusokat meg fotós szemináriumokat, de benéztem egy-két gazdasági meg médiadizájn-előadásra is. És te?

– Én eléggé rá vagyok kattantva a pszichológiára. Társadalomtudományok. Ilyesmi.

– Megvannak már a jegyeid?

A fejemet csóváltam. Ami azt illeti, eszembe sem jutott megnézni az online portálon. Pedig a tanárok azt mondták, hogy még újév előtt kiteszik a jegyeket, csak hát nekem mostanában eléggé máson járt az eszem.

– És neked?

– Én átmentem mindenből – mondta Olivia büszkén. – Kérsz valamit inni? Vízet? Gyümölcslevet? Teát?

– Egy teát, köszí.

Amíg Olivia feltette a vizet, és levett két csészét a polcra, alaposan szemügyre vettem a konyhát is. Ez is fel volt újítva, akárcsak a parketta az előszobában. A pulttal szemben volt egy kis reggelizőasztal három székkal, és itt is fotók lógtak a falon.

– Ezeket a képeket te csináltad?

– Ja, a legtöbbet a fotókurzusra.

– Tök jók.

– Köszí.

Még dumáltunk erről-arról, amíg felforrt a víz.

– Na, megnézzük a lakást? – kérdezte végül Olivia.

Bólintottam, és kezemben a teáscsészével követtem őt először a fürdőszobába, ahol csak a legszükségesebb berendezési tárgyak voltak. Olyan, hogy nappali, nem is volt, mert az volt a terv, hogy mindkét egyelőre üresen álló szoba ki lesz adva. Ezek közül engem csak a kisebb érdekelt, mert a nagyobb százötven dollárral többbe került, annyi pénzem meg nem volt.

– Hányan fogják még megnézni? – kérdeztem, miután végeztünk a bejárással.

– Hárman a nagyobbik szobát, és tízen a kicsit.

– Az nem semmi.

– Na ja, ez nem az én érdemem, irtó kevés kiadó hely van. Eredetileg én is be akartam társulni egy albiba, de miután sehol nem találtam szobát, úgy döntöttem, egyszerűen alapítok én egy lakóközösséget.

Egyszerűen. Hát azért annyira nem lehet egyszerű. Amúgy nekem is átfutott már az agyamon, hogy én alapítok egy lakóközösséget. Csak hát ugye miből? Mert amíg nem találok lakótársakat, addig az egészet nekem kellett volna fizetni. Amúgy meg nem volt senki, akit megkérdezhettem volna, hogy nem akar-e velem együtt kivenni egy egész lakást – eltekintve talán Connortól.

– Na, hogy tetszik? – kérdezte Olivia.

– Nagyon szép, de nekem csak a kisebbik szobára telik.

– A legtöbben így vannak vele – sóhajtotta. – Az első jelentkező, aki itt járt, ő is a kicsit akarta. De döntenem csak akkor fogok, ha már mindenkiel beszéltem.

– És az mikor lesz?

– Az utolsó időpont január másodikára van beírva.

Afranca! Ha a többi főbélő nem jelez vissza, akkor még újévkor is a motelban leszek. Ezt azért nem így képzeltem. Viszont nem akartam, hogy Olivia lássa rajtam a csalódottságomat, úgyhogy gyorsan mosolyt erőltettem az arcomra, ami remélhetőleg elég meggyőző volt.

Kiléptem a fenyőillatú lépcsőházból, és állig begomboltam a kabátomat. A nap már lement, úgyhogy sietős léptekkel elindultam, hogy mielőbb visszaérjek a motelba.

Brigid, a tulaj már előre köszönt a recepción. Cliff-fel beszélgetett, annak a kutyának a gazdájával, amelyik minden nap ott játszott a hóban egy gyerekkel. Elmentem mellettük, és elindultam a szobámhoz vezető folyosón. Ahogy felpillantottam, láttam, hogy valaki az ajtóm előtt áll.

Széles mosolyra húzódott a szám.

– Te meg mit keresel itt?

– Gondoltam, megnézem, milyen az új kecsd! – lökte el magát a faltól April, és megindult felém. Egy bőrdzseki volt rajta, ami tisztára úgy nézett ki, mintha Gavin gyűjteményéből csórta volna. Szőke haja és finom arcvonásai fájdalmasan emlékeztettek Lucasra, ennek ellenére hálás szívvel öleltem át. Egy hosszú pillanatig magához szorított, és a hátamat dörgölte. Ez a néma vigasztalás több volt, mint amit megérdemeltem.

– Mikor jöttetek vissza? – kérdeztem. Feltételeztem, hogy Lucas is Melview-ban van már, mivel én leléptem a furgonnal Brinsonból, neki meg nincs saját kocsija.

– Ma délben. Aaron meghívott szilveszterezni, és bár nagyon bírom a régi barátaimat, az újévet inkább az újakkal köszönténém. – April elengedett, és kicsit hátrébb léptett, hogy jól megnézhessem, én pedig örültem neki, hogy már nem nézek ki olyan pocsekul, mint amikor Connorrrel találkoztam. – Ami pedig azt jelenti, hogy természetesen neked is ott a helyed.

– Á, nem tudom... – Előkotortam a szobakulcsot a kabátzsebemből. Aaron legutóbbi bulijának emlékétől elég rossz lett a szám íze. Jóllehet, ami velem aznap este történt, annak semmi köze nem volt hozzá, de ettől még eléggé kiborultam az eseményektől. – Ez is olyan nagy lesz, mint a születésnap volt?

– Nem. A lakótársai mind hazamentek. Tényleg csak pár embert hívott meg, amolyan közös unatkozásra.

– És ő... – köszörültem meg a torkomat – mármint Lucas is ott lesz?

– Most komolyan azt hiszed, hogy meghívnálak, ha Lucas is jönne?

Csak megvontam a vállam, és kinyitottam az ajtót, hogy időt nyerjek. Egyrészt nagyon nem akartam a nyomorult

motelszobámban köszönteni az újévet, de attól sem voltam különösebben feldobva, hogy emberek közé menjek, pláne olyanok közé, akik folyton Lucasról meg a szakításunkról faggatnának.

– Jaj, ne már! – erősködött April, és úgy karolt belém, mint egy türelmetlen gyerek. – Ennyivel tartozol nekem, miután három napig nem hívtál vissza – húzta fel a szemöldökét. – Vagy valami más terved van szilveszterre?

– Nem, nincs semmi, csak... – mondtam, és felkapcsoltam a szobában a lámpát.

– Akkor téma lezárva. Jössz, és kész – vágott a szavamba, és bevonult a szobába.

Én is beléptem, és megszokásból beakasztottam a zárat.

April lassan átlépdelt a szobán, de nem szólt egy szót sem. Próbáltam az ő szemével látni a motelt. Azzal persze tisztában voltam, hogy éjszakánként tíz dolcsiért nem várhatok Hilton minőséget, de ez a szoba volt az egyetlen menedék számomra. És bár mindennap egy kicsit nyomorultabbnak tűnt, azért annyira mocskosnak még soha nem éreztem, mint most. A mennyezeti lámpa sárga fényében nagyon szépen látszottak a szőnyegpadlón a foltok. A tapéta is megsárgult, és a dohányfüst szaga már annyira beette magát mindenbe, hogy olyan volt, mintha az előbb nyomott volna el valaki egy cigit a hamutartóban.

April lassan felém fordult.

– Ez most komoly?

A karjával olyan mozdulatot tett, ami az egész szobát magába foglalta.

– Legalább olcsó – vontam meg a vállam.

– Ez egy patkánylyuk – húzta el undorodva a száját, ahogy észrevette a penészfoltot a plafonon. – Itt nem maradhatsz.

– Csak pár napig.

– Ebben a szobában? Egy percre sem!

– Ez volt az egyetlen motel, amit meg bírtam fizetni – mondtam. Azzal leültem az ágyra, lerúgtam a vizes cipőmet, és felhúztam a lábamat.

– De hát nyugodtan maradhattál volna pár napig nálunk is.

A fejemet ráztam.

– Már hogy maradhattam volna?

– Lucast biztos nem zavarta volna.

– Pedig ő volt az, aki azt akarta, hogy lelépjek – böktek oda halkan. De még ha fel is ajánlotta volna, hogy továbbra is lakjak náluk, nem akartam volna maradni, mert ott egyszerűen minden az együtt töltött időre emlékeztetett. A kanapé láttán a Halloween jutott volna eszembe. A tűzhelyről az a reggel, amikor először csókolóztunk. Az erkélyről a szülinapja ugrott volna be, meg az a szelfi, amit azóta kitörölt az Instagramról.

– Tuti, hogy félreértetted.

– Ja, persze – fújtam. – Szerintem az, hogy „takarodj”, elég egyértelmű.

– Biztos nem úgy értette – ingatta a fejét April.

– És ezt te honnan tudod?

– Onnan, hogy totál szarul van – sóhajtott, és a homlokát dörögölte. – Rögtön kinyírna, ha tudná, hogy ezt elmondom neked, de nyomorultul érzi magát miattad, az biztos. Persze próbál úgy tenni, mintha nem lenne semmi. És engem is próbál kerülni, mert tudja, hogy én átlátok rajta. Ismerem Lucast. Nagyon hiányzol neki, Sage.

Ő is hiányzik nekem. Lehunytam a szemem, és megint a fejemet csóváltam.

– Egy okkal több, hogy ne költözzek vissza hozzátok. Ha mindennap találkozoznánk, azzal csak tovább rontanánk a helyzetet.

April csücsörítve gondolkodott. Ő is tudta, hogy igazam van.

– Amúgy meg rajta vagyok a lakáskeresésen. Most is megnéztem egyet.

– Már megint témát váltasz – mondta April, és lehuppant mellém az ágyra, de ő csak egészen a szélére ült, mintha el akarta volna kerülni, hogy a lepedő hozzáérjen.

– Nem váltok témát. Nem tartod kielégítőnek a lakhatásomat, és tudatom veled, hogy ez a közeljövőben valószínűleg meg fog változni.

April a szemét forgatta.

– Te is olyan vagy, mint Lucas. Miért nem vagytok képesek az érzéseitekről beszélni? Nem tilos ám!

– Nem, de nincs mit beszélni róla. Szakítottunk. Téma lezárva – mondtam, és gyorsan kitöröltem a szemem sarkából a könnyeket. Ha engedném, hogy April továbbra is Lucasról beszéljen, biztos megint elkezdenék sírni, de annyira, hogy a végén a sok könnytől megtelne a szoba, mint az *Alice Csodországban*-ban. – Amúgy meg ez a motel nem is *annyira* gáz.

– De tökre bűzlik a cigitől meg a kínai kajától – húzta el az orrát April, és megint körülnézett. – Meg ez az ágy! Még így is érzem, hogy nem kényelmes.

– Meg lehet szokni.

– De minek, ha nem muszáj?

Erre már nem válaszoltam, csak néztem Aprilt. Mit vár tőlem? Nullázzam le a bankszámlámat csak azért, hogy egy szebb motelszobából bámulhassak ki az ablakon? Vagy ki-nozzam Lucast is meg magamat is azzal, hogy megint náluk alszom?

4. fejezet

Ezen az éjszakán nem bírtam aludni. Folyton Lucas járt a fejemben, az új lakás miatt is aggódtam, meg a mellettem lévő szobákban is elég hangosak voltak a lakók. Csak forgolódtam az ágyban, lerúgtam magamról a takarót, aztán a fejemre húztam. És mindig, amikor már majdnem elaludtam, Lucas hangja visszhangzott a fülemben. Nem volt olyan hideg és keserű, mint amikor a legutóbb beszélünk, hanem meleg és gyengéd, mint azon az együtt töltött éjszakán. Hiányzott a közelsége, és noha jól bevacoltam magam a takaró alatt, az ágy hirtelen hidegnek és üresnek tűnt. A hátamra fordultam, és próbáltam valami másra gondolni. Az első, ami eszembe jutott, Aaron szilveszteri bulija volt. Nem voltam oda az ötletért, de így legalább Aprillel tölthetném az estét. Meg legalább addig sem csak Lucas járna a fejemben.

Az a Lucas, akit egyébként már vagy öt napja nem is látam.

Az a Lucas, akinek a csókjait még mindig éreztem a bőrömon.

Soha nem fogom elfelejteni, hogy milyen arcot vágott, amikor azt mondtam neki, hogy undorodom a vele töltött időtől.

A francba! Már megint csak rá gondolok.

Kitapogattam a mobilomat. 3:47. Ahhoz még túl korán volt, hogy felkeljek, de egyszerűen nem bírtam tovább az ágyban. Úgy meg végképp nem, hogy minden percben csak Lucas jár a fejemben.

Felkapcsoltam az éjjeliszekrényen a lámpát, és kimász-
tam az ágyból. Elég volt egyetlen pillantás a szobában, hogy
belássam, itt tényleg nem sok mindent kezdek magam-
mal. Bekapcsoltam a tévét. Egymás után jöttek az értelmet-
len reklámok. Hajcsavar, szőrtelenítő, konyhai robotgép, ami
eszméletlenül megéri, ha most azonnal felhívom a képernyőn
látható számot. Annyira hiányzott az ékszerezés, hogy az
már fáj. Legközelebb, ha beszélek Aprillel, a lelkére kötöm,
hogy az ékszeres cuccaimat mindenképpen hozza el. A tévé
duruzsolása arra azért jó volt, hogy elterelje a gondolataimat
Lucasról, míg nem végül valami frissen tartó műanyagdoboz-
reklámon csak elaludtam az unalomtól.

Másnap reggel amint lehetett, elindultam a városba, hogy
az óévben még egyszer csekkoljam az e-mailjeimet.

Most nem Connor volt a pult mögött, hanem egy fiatal
lány. Megint forró csokit kértem, és bevonultam a hátsó rész-
be, ahol rajtam kívül senki sem volt. Abból a tizenkét társ-
bérletből, akiknek előző nap írtam, csak hatan válaszoltak,
közülük öten elutasítóan. Annyira nem kenődtem el, mert
az észérvek ellenére minden reményem Oliviában volt. Min-
denképpen oda akartam költözni. Nemcsak azért, mert tök
jól megértettük egymást, hanem mert a lakás a lehető legjobb
helyen volt, a kampusz közelében, és a kis szoba bérleti díja
huszonöt dollárral az általam kitűzött maximum alatt volt.
Mi lehetne még ennél is jobb?

De azért válaszoltam az egyetlen pozitív levélre, és meg-
adtam a számomat, hogy egyeztessünk időpontot, amikor
megnézhetném a lakást. Aztán még végigkattintgattam az új
hirdetéseket, de persze a két ünnep között nem sok új je-
lent meg. Végül ránéztem az egyetem online portáljára. Félve
nyitottam meg az osztályzatok oldalát, és megkönnyebbülve
nyugtáztam, hogy a társadalomtudományok tantárgy mellett
nagy betűkkel ez állt: *teljesítve*. Láttam, hogy a többi tárgy-

ból is átmentem, bár voltak azért rosszabb jegyek is, de ez most egyáltalán nem számított. A pszichológia-vizsga jegye viszont még nem volt fent. Persze ahány kérdést Eriksen professzornál meg kellett válaszolni, nem is csodálkoztam. Továbbra sem voltam biztos benne, hogy az a vizsga sikerült, de amíg nem láttam fehéren-feketén az eredményt, addig nem akartam ezen agyalni. *Attól, hogy aggódunk, még nem lesz jobb semmi.*

A számítógéppel a vártnál gyorsabban végeztem. Kifizettem a félóra netezést, és elindultam vissza a motelba. Aprillel abban maradtunk, hogy eljön értem, és együtt megyünk Aaron bulijába.

Letusoltam, és azt a ruhát húztam fel, amelyet eredetileg karácsonykor akartam viselni Lucaséknál. Egy fekete blúzt aranyszínű cipzárral a gallérján, hozzá egy fekete farmert. Aaronéknál ugyan magunk között leszünk, de attól még egy buliban a ruha teszi az embert, ahogy mondani szokás, én pedig úgy döntöttem, ma este jól fogom érezni magam, és nem hagyom, hogy a földbe döngöljön az a tény, hogy Lucastól nem kaphatok újévi csókot.

Az ágyon ültem, és kapcsolgattam a tévét. Mindenhol visszatekintések meg az év legjobb válogatásai mentek. Aztán végre kopogtak.

– Pillanat – pattantam fel az ágyról, és kiakasztottam a zárat.

– Helló! – köszönt April, és átölelt.

Akárcsak én, ő is szemmel láthatólag több energiát fektetett abba, hogy jól nézzen ki, mint amennyit egy laza összejövetel Aaronéknál amúgy megkívánt volna. Bár nem láttam, hogy mi van rajta a kabátja alatt, de a lágy esésű szövetnadrág már így is elegánsnak tűnt, akárcsak a feltűzött frizurája.

– Jól nézel ki.

– Kösz! Te is. Mindjárt kész vagyok. Már csak a kabátomat kel felvennem.

– Nem kell sietni, kicsit korábban értem ide.

Nyitva hagytam az ajtót, de April inkább a folyosón maradt. Lopva azért bepillantott a szobába. Látszott rajta, hogy próbálja palástolni, mennyire nem tetszik neki, hogy ilyen körülmények között lakom, de ez nem igazán sikerült neki. Én mindenesetre nem foglalkoztam vele, kikapcsoltam a tévét, és hoztam a kabátomat.

– És mi a helyzet a lakáskereséssel? – kérdezte April.

Elvettem a szobakulcsot az asztalról, és kiléptem hozzá a folyosóra.

– Még semmi. Ma is írtam pár embernek, meg jött még egy levél, hogy egyeztessünk időpontot, de a legtöbben egyszerűen nem is válaszoltak.

– Valószínűleg az ünnepek miatt, nem?

– De, valószínűleg – visszhangoztam, habár a magam részéről a főbérlők hallgatását inkább elutasításnak értelmeztem. A legtöbb felkínált szobára bizonyára rögtön találtak bérlőt, és egyszerűen nem volt kedvük még az elutasító levelekkel is bajlódni.

A városban elképesztő volt a forgalom. Mindenki buliba ment, vagy most szerezte be az utolsó kellékeket. Majdnem fél órába telt, mire odaértünk, és April leparkolta a kocsit. Már sötétedett, a kertben a bokrokra meg a tetőre erősített fénysorok szépen megvilágították a házat. A múltkorival ellentétben most nem hallatszott odabentről zene, ez rögtön némi megkönnyebbüléssel töltött el. Valószínűleg az agyam egy része eddig nem hitte el igazán, hogy ma este itt tényleg csak egy nyugis kis baráti összejövetel lesz.

April becsöngetett, és egy pillanattal később Connor nyitott ajtót.

– Helló! Ti aztán korán jöttetek!

– Akárcsak te – felelte April.

– Segítettem Aaronnak elpakolni a dolgokat – vonta meg a vállát Connor.

April a kezébe nyomott egy zacskót, amit a kocsija hátsó üléséről halászott elő. Nem tudtam, mi van benne, gondoltam, egy kis rágcárnivaló, és most jutott csak eszembe, hogy talán nekem is kellett volna hoznom valamit. De lehet, hogy az is elég, ha befizetek valamennyit April cuccába.

Miután April és én betettük a kabátunkat a gardróbba, kimentünk a konyhába Connor után. Aaron a pultnál állt, előtte egy csomó tálka, és különböző zöldségeket aprított. A levegőben számomra ismeretlen édeskés illat terjengett, az ablak bepárásodott.

– Sziasztok! – intett Aaron kezében a nagykéssel, tisztára úgy nézett ki, mint egy sorozatgyilkos. Ezt a benyomást erősítette a totál fekete szerkője is.

– Hoppá! Csak óvatosan azzal a szerszámmal! – mosolygott April, és elcsent a tálból egy szelet paprikát.

– Sicc! Nem mész innen! – hessegette el Aaron. – Te is olyan vagy, mint Connor. Szerintem már egy egész uborkányit befalt itt nekem.

– Nem is! – tiltakozott Connor, és nekiállt kipakolni a zacskóból a cuccokat, amiket April hozott. Volt benne bambuszszőnyeg, algalapok, meg két tekercs fólia. Most jöttem csak rá, hogy mi ez az illat: rizs.

– Sushi lesz?

Aaron bólintott.

– April kívánságára.

– Hát persze! – forgattam a szemem.

– Most mi van, te is szereted, nem? – nézett rám April kihívóan.

– De nem annyira, mint te.

– Az tuti, mert annyira senki nem imádja a sushit, mint én – szorította a kezét a mellkasára, majd gyorsan kikapott egy kis uborkát az egyik tálból.

Aaron morcosan pillantott rá, de nem szólt semmit, viszont olyan szédületes sebességgel folytatta a paprika felaprítását, hogy már komolyan aggódtam, hogy elvágja az ujját.

– Segíthetek valamiben? – kérdeztem.

– Igen, vedd ki a halat a hűtőből, és fel is vágthatod, ha akarod.

Odamentem a mosogatóhoz, hogy leöblítsem a kezem.

– És én mint csináljak? – kérdezte April.

Connor, aki épp a bambuszszőnyeget csomagolta ki, egy kendővel letakart nagy tálra mutatott. Ekkor tudatosult bennem, hogy amióta ismerem, most először látom úgy, hogy nem ing van rajta. Egy sötétzöld, V-kivágású pulcsit viselt.

– Addig beízesítheted a rizst. Tettem oda neked ecetet meg cukrot.

– Igenis, uram! – szalutált April.

Kivettem a halat a hűtőből, és biztonságos távolságot tartva Aarontól odaálltam én is a konyhaszigethez, ahova – nagyon figyelmesen – kirakott már nekem egy vágódeszkát meg egy kést. Csak úgy próbaképpen levágtam pár csíkot a friss lazacból.

– Így?

Alaposan szemügyre vette a művemet.

– Talán egy kicsit vékonyabbra.

Aztán óvatosan, hogy az estét ne egy hiányzó ujjperccel kelljen az ügyeleten töltenem, követtem az utasítását. Egy ideig némán folytattuk a munkát egymás mellett, ami viszont így, hogy annyira azért nem ismertük egymást, elég furá volt.

– És mit csináltál karácsonykor? – kérdeztem végül.

– Semmi különöset – vonta meg a vállát Aaron, és fel sem nézett a vágódeszkáról. – A lakótársaim mind hazautaztak

a családjukhoz, én meg itt maradtam. Karácsony reggel elmentem az ingyen konyhára, dolgoztam pár órát. Levest főztem. De aztán ennyi.

Nem is tudom, min lepődtem meg jobban, ezen az ingyen konyhas dolgon-e, vagy azon, hogy nem a családjával töltötte a karácsonyt.

– És hogyhogy nem mentél haza?

– Hát, az én családom nem fújja fel annyira ezt az ünnepet – mondta szűkszavúan, de egyáltalán nem keserűen, viszont azért témát váltott. – És nektek megvannak már a jegyeitek?

– Még nem mindegyik – felelte April, aki épp ecetet lötytyintett a rizsre. – De eddig mindenből átmentem. Te?

– Én is – mondta Aaron. – Mondjuk, fura is lett volna, ha nem. Szerintem még az életben nem magoltam ennyit, mint az utóbbi két hónapban.

– Ezzel én is így vagyok – mondta April. Szórt még egy kis sót a rizsre, aztán az egész tálat a karjába vette, hogy jobban meg tudja keverni, és hozzám fordult. – És nálatok mi van?

– Én a pszichológiára várok még, a többi rendben van.

Bizonyára kihallották a hangomból, hogy az Eriksen-jegyben azért egyáltalán nem vagyok biztos, mert April rögtön egy megértő pillantással válaszolt.

– Nyugi, biztos meglesz.

– Majd meglátjuk – próbáltam mosolyt erőltetni az arcomra. Ő tudta, hogy amikor a zárhelyit írtuk, egyáltalán nem voltam meggyőződve róla, hogy jó lett, de ezen már úgysem változtathattam, úgyhogy egyelőre nem akartam azon agyalni, hogy mi van, ha nem sikerült. Majd akkor gondolkodom rajta, ha tényleg úgy alakul. Különben valószínűleg csak annyit érnék el vele, hogy belelovallnám magam egy jó kis pánikrohamba.

– Én is átmentem mindenből – mondta Connor, és együttérzően rám mosolygott. – Eddig.

– Biztos meglesz az a pszicho is – mondta Aaron, és belesöpörte a frissen vágott paprikadarabokat az egyik tálba. – Hiszen tanultál rá rendesen, és érted, hogy miről van szó, nem? Szerintem Eriksen ezt biztos leveszi. Ki a fenét érdekel néhány kimaradt szó vagy elírás a kifejtésben?

Connor úgy bámulta a zoknija mintáját elvörösödött arcával, mintha abban valami rettentő titok lapulna, amit most fel kell fednie.

– Te könnyen beszélsz. A te mondataid nem olyanok, mintha egy általános iskolás mondaná őket.

– A tieid sem olyanok – felelte Aaron lemondóan, mintha már nagyon unná, hogy Connorral folyton erről kell vitatkoznia. – Csak nem hiszel magadban. Ha tényleg annyira békés lennél, ahogy bebeszéled magadnak, a gimit sem tudtad volna elvégezni.

Connor fűjt egyet, és feltolta a szemüvegét az orrán.

– Azért a gimnáziumot nem hasonlíthatod Eriksen pszichológiaórájához.

– De hasonlíthatom, és hasonlítom is! – mondta Aaron, és kihívóan megemelte az állát, de mielőtt Connor válaszolhatott volna, megszólalt a csengő.

– Majd én kinyitom – mondta Connor, aki nyilván szeretett volna mielőbb kijutni a konyhából, hogy ne kelljen Aaronnal vitatkoznia.

Meg tudtam érteni. Az ő helyében én sem örültem volna, ha a többiek előtt kell beszélnem a legaszténiámról – legalábbis az iménti beszélgetés alapján azt feltételeztem, hogy Connornak valami ilyesmi problémája lehet a helyesírással. Meg ez azt is megmagyarázná, hogy miért volt annyira kikészülve a félévközi vizsgák és a szemeszterzáró zárthelyik után.

– Kész! – mondta April megtörve a kellemetlen csendet, amit Connor kirohanása hagyott maga után, azzal letakarta

a rizst, és nekidőlt a konyhapultnak. Aztán Aaron felé nyújtotta kezét, és nyafogó hangot hallatott.

Aaron a szemét forgatta, de azért odatartotta neki a tálat, amiben a frissen szeletelt paprika volt.

April kikapott két darabot.

– Kösz!

– A végén még elmegy az étvágyad, April!

– A sushira? Soha. – Azzal bekapta a zöldséget, és boldogan vigyorgott.

Ahogy ránéztem, nekem is mosolyognom kellett. April jókedve mindenkire átragadt, és nagyon örültem, hogy rábeszél, hogy eljöjjenek velem.

A szemem sarkából láttam, hogy Connor visszajön a konyhába.

Nem volt egyedül.

Lucas is vele volt.